

Dalarna, i uggleskogen

4 – 6 april 2008

Text Rudi Edelberger

Bild Gunilla Björkman

Alla herrarna

Efter några års uppehåll stod återigen en exkursion till Dalarnas uggleskogar under ledning av Hasse Nordin på programmet. Mina förväntningar var redan höga pga. tidigare erfarenheter från en liknande resa, men de överträffades med råge genom en rad ovanligt nära och intensiva kontakter med några av våra mest karismatiska arter. Här kommer några av resans för mig oförglömliga höjdpunkter:

Berguv i Falu Gruvan: Faluns gamla koppargruva ligger som en stor amfiteater framför en när man beträder utsiktsplattformen. Och där, på första radens balkong, satt berguvhonan i strålände solsken med sina 2, möjligtvis 3 ullbollsliknande ungar och lät sig beskådas och fotograferas av hjärtans lust.

Pilgrimsfalkar i luftstrid: Vi hade just upptäckt det residenta paret i Djurmoklackens branta klippvägg när de fick besök av en annan hane. Båda flög upp för att bemöta inkräktaren och under några minuter kunde vi beskåda en häpnadsväckande uppvisning av enastående luftakrobatik.

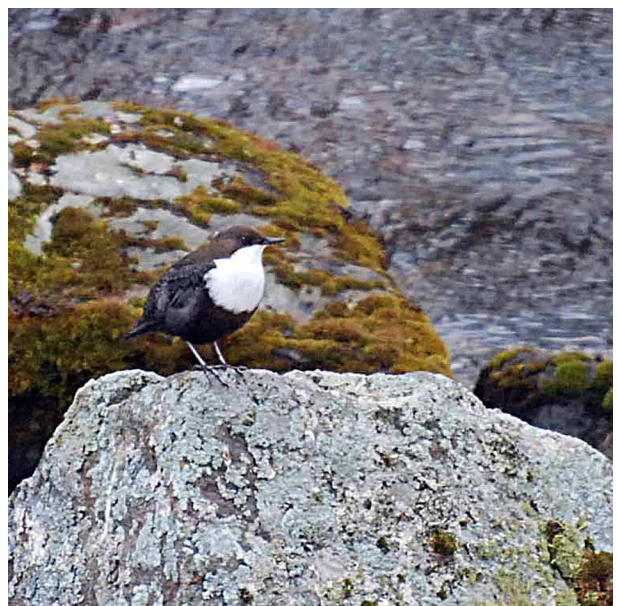
Slaguggla i holk: Väl framme i Leksand ringde Hasse till Staffan Müller från Leksands Fågelklubb för att få några aktuella tips. ”Jag står just nu med en annan grupp och tittar på en slaguggla i holk. Om ni vill kan ni gärna ansluta er.” Klart att vi ville och på nolltid var vi på plats. Den ovanligt snälla slagugglehonan verkade helt ostörd av all uppmärksamhet och lät sig även fotograferas med hjälp av Staffans specialspegel.

Uppträdande av sparvuggla: Det började redan skymma när vi stannade på ett delvis igenväxt kalhygge och lyssnade. Plötsligt hördes det välkända visslandet av en sparvuggla från nära håll. ”Där är den!” ropade Evert och pekade på en stubbe ca. 20m framför oss. Och där satt den i det sista dagsljuset och sjöng för full hals för en andäktigt lyssnande publik.

Kvällen i vargreviret: Att lyssna på ylande vargar var tänkt som resans absoluta höjdpunkt. I sällskap av lokala guider var vi tidiga på plats. Vädret var fortfarande fint även om en nederbördsfront var på väg in. Knäpptysta väntade vi på vad som skulle hända. En slaguggla hoade från långt håll, en räv sprang över isen, men mer blev det inte den här gången. Ändå en magisk upplevelse för de flesta av oss att veta att de mytomspunna djuren fanns i närheten.

Spelande tjädertupp: Väderfronten var framme och det snöade. Att satsa på hackspettar under dessa omständigheter verkade hopplöst, men kanske hade man tur med några skogshöns? Långsamt körde vi genom den täta snöryan. ”Tjäder!” ropade andrepiloten Björn plötsligen. Hasse tvärnitade och backade till den skogsväg som vi just hade passerat. Och där stoltserade tuppen med uppspäänd stjärt upp- och nedför den lilla vägen och i bruset förnam man brottstycken av dess egendomliga sång.

Hemma hos lappugglan: Resan skulle avslutas med ett besök hos Sveriges för nuvarande mest berömda uggle. Enligt uppgifter hade denna hemliga rikskändis börjat motta sina beundrare på öppen dagskvist. Det var Evert som upptäckte hans viloplats. Nyfiket mönstrade han oss nyanlända besökare, lät Gunilla ta sina efterlängtade bilder, nickade en gång till välvilligt åt oss för att sedan vända sig om och sova vidare. Nordanskogens konung hade beviljat oss audiens.

Mycket mer kunde berättas om denna ytterst givande och lyckade exkursion, men det må räcka med att bara nämna övriga anmärkningsvärda observationer: Knölsvan, sångsvan, spetsbergsgås, vitkindad gås, bläsand, stjärtand, skedand, brunand, salskrake, järpe, skäggdopping, storskarv, brun kärrhök, fjällvråk, fiskgjuse, trana, strandskata, enkelbeckasin, morkulla, skogssnäppa, havstrut, gråspett, trädlärka, forsärla, sidensvans, strömstare, varfågel; mink.